

המלצה שלישיית:

להרחיב את ההתייחסות לבעיית האלימות דרך התייחסות למגוון התנהגויות אלימות, שאינן קיצוניות, ודרך תיאורים של התנהגויות ותחושות שהם תוצאה של האלימות

מדוע זה חשוב?

כדי שא/נשים יוכלו לזהות אלימות בזוגיות ומאפייניה ויכלו להגיב אליה, חשוב שיכירו את מגוון הביטויים שלה. מחקר שערכנו מלמד כי רוב הציבור מזהה אלימות בזוגיות עם אלימות פיזית, ובעיקר עם אלימות פיזית קיצונית. זיהוי זה מונע מא/נשים – מי שמעורבים בקשר וכן העומדים והעומדות מהצד - לזהות סוגים אחרים של התנהגויות אלימות ולכן מונע מהם לפעול כדי להפסיק אותן. בין התנהגויות אלו:

- התעללות רגשית
- אלימות כלכלית
- בידוד ומעקב
- שתלטנות קיצונית
- אלימות דתית או רוחנית
- אלימות מינית

התנהגויות אלו חשוב להציג כאלימות לא לגיטימית, שיש לפעול כדי לעצור ולמנוע אותן.

כדי לפתח מודעות לקיומן של התנהגויות אלימות מסוגים נוספים, כדי לאפשר לאנשים להכיר בכך שההתנהגות הזו נוכחת בחייהם וכדי לעודד התערבות שתמנע ותצמצם התנהגויות אלו, רצוי להפחית בשימוש במונח הטעון "אלימות" כדרך עיקרית לתאר את הבעיה, ולהרחיב את השימוש במושגים המתארים את הבעיה.

בנוסף, איזכור של החוויות/רגשות של הצד הנפגע, יקל על המעורבים/ות באלימות ועל סביבתם להבין שמדובר בפגיעה מאלימות, וכי המסרים שלנו רלוונטיים עבורם.

מה לעשות?

- להשתמש בתיאורים של ההתנהגות האלימה ולא במילה "אלימות" כשלעצמה. אפשר לעשות שימוש במונחים: התנהגות כוחנית של יחסי שליטה והקטנה, הגבלת הזולת, כפיית צרכים ועוד.
- חשוב להתייחס באופן מפורש לסוגים מגוונים של התנהגות כוחנית ושתלטנית (מילולית, כלכלית, בידוד חברתי, רגשית/נפשית, פיזית ומינית), כדי להבהיר במה מדובר, על מנת למנוע קישור מיידי לאלימות פיזית. כאשר התוכן כולל דוגמאות, כדאי לבחור דוגמאות שאינן קשורות לאלימות פיזית.
- לצד אזכור ההתנהגות הפוגעת, רצוי להזכיר מפורשות גם את החוויה של הנפגעים והנפגעות מאלימות בזוגיות, למשל: תחושות איום ופחד, חווית אובדנם של הביטחון האישי ושל תחושת החירות. כך תתנו אמצעי נוסף לזיהוי ההתנהגות האלימה, לצד מתן תוקף לתחושות הקשות של הצד הנפגע/ת.
- בפנייה לצד הפוגע ולסביבתו - תארו את התחושות וההתנהגות שלו באופן שהוא והסובבים אותו יוכלו לזהות ולהזדהות. למשל, במקום לומר: "הוא נוהג באלימות", דברו על התקפי זעם, על צורך בשליטה, על קנאה קיצונית.